

DISKUSNÉ FÓRUM 2025

Študentské reflexie

Sociálna práca je špecifická v tom, že pracuje s najviac znevýhodnenými a najzraniteľnejšími skupinami obyvateľstva, ku ktorým patria aj závislí jedinci. Problematike závislostí (látkových či nelátkových) sa venovalo tradičné podujatie *Inštitútu edukológie a sociálnej práce Filozofickej fakulty Prešovskej univerzity (ďalej IESP FF PU) v Prešove*, s názvom *Diskusné fórum s pomáhajúcim profesionálom z praxe*, ktoré sa konalo dňa 28.10.2025 v *Domove Nádeje (ďalej DOM)* na Jarkovej ulici č. 79 v Prešove.

Na tomto cennom podujatí dochádza k prelínaniu teoretických vedomostí študentskej populácie pregraduálneho vzdelávania v odbore *Sociálna práca a Etika-sociálna práca*, s praktickými zručnosťami pomáhajúceho profesionála z praxe. Je tiež obohatené autentickou prezentáciou životných svedectiev klientov žijúcich v tomto zariadení, čo robí toto tvorivé stretnutie výnimočným.

Diskusného fóra sa koncom októbra 2025 zúčastnili študenti a študentky 2. ročníka bakalárskeho stupňa štúdia vo vyššie zmienených odboroch pod organizačným vedením Mgr. Lívie Pastrnákovej, PhD. z *IESP FF PU* a tiež terapeuta, no zároveň garanta *DON* – Mgr. Petra Gromana a dvoch závislých klientov nachádzajúcich sa v rôznych štádiách resocializačného programu.

Cieľom tohto podujatia bolo osloviť vysokoškolských študentov a študentky *Prešovskej školy sociálnej práce*, ktorí sa pripravujú na povolanie, a to v rámci predstavenia problematiky závislostí, metód a techník sociálnej práce s touto špecifickou klientskou skupinou. Domnievame sa, že ciele podujatia sa naplnili, čo potvrdzujú aj

nasledovné reflexie študentiek druhého ročníka bakalárskeho stupňa štúdia.

„Diskusné fórum vo mne zanechalo silný dojem. Bolo pre mňa zaujímavé, ale aj emotívne počúvať životné príbehy dvoch mužov, ktorí prešli závislosťou a dnes sú v procese resocializácie. Každý z nich pôsobil inak – jeden bol mladší, druhý starší, a tým sa ich pohľady na život aj skúsenosti trochu líšili. Napriek tomu ich spájalo niečo spoločné – túžba zmeniť svoj život a získať späť dôveru, vzťahy a zmysel. Najviac na mňa zapôsobila ich úprimnosť. Nebáli sa hovoriť o ťažkých témach, o chybách, ktoré urobili, ale aj o nádeji, ktorú v sebe napriek všetkému majú. Počúvať ich rozprávanie bolo miestami smutné, no zároveň aj inšpirujúce. Uvedomila som si, aké ľahké je niekedy niekoho súdiť bez toho, aby sme poznali jeho príbeh, a ako dôležité je pozeráť sa na človeka ako na celok, nie len cez jeho minulosť. Diskusia, ktorá nasledovala, ma prinútila viac premýšľať o tom, ako funguje resocializácia v praxi. Páčilo sa mi, že sme sa mohli pýtať na konkrétne veci – napríklad ako vyzerá ich bežný deň, čo im najviac pomáha, alebo ako vnímajú podporu okolia.“

Z ich odpovedí bolo cítiť, že cesta zo závislosti nie je jednoduchá, ale že zmena je možná, ak človek skutočne chce“ (Ivona Rohaľová).

„Témou bolo sprevádzanie a pomoc ľuďom so závislosťou. Ako študentka sociálnej práce som vnímala túto skúsenosť ako cennú príležitosť nahliadnuť do praxe a lepšie porozumieť realite, s ktorou sa sociálni pracovníci denne stretávajú. Fórum na mňa zapôsobilo veľmi silno, nielen odborne, ale najmä ľudsky. Celé stretnutie na mňa pôsobilo hlboko a inšpiratívne. Uvedomila som si, aké dôležité je v sociálnej práci pristupovať k človeku s pochopením a bez súdenia. Veľmi som obdivovala pracovníkov charity, ktorí sa týmto ľuďom venujú s trpezlivosťou, rešpektom a pokorou. Počas diskusie bolo cítiť, že svoju prácu vnímajú ako poslanie, nie len ako povolanie. Z fóra som odchádzala s vdáčnosťou a s pocitom, že aj malé prejavy empatie môžu mať veľký význam. Toto stretnutie ma utvrdilo v tom, že sociálna práca je nielen o pomoci druhým, ale aj o učení sa od nich - o sile, vytrvalosti a odvahe zmeniť svoj život“ (Petra Turčíková).

„Zaujalo ma, že napriek približne tridsaťročnému vekovému rozdielu mali ich príbehy podobnú štruktúru. Obaja pochádzali z dobrých pomerov, ale z rozvedených rodín. Študovali alebo pracovali, dokonca starší pán mal ambície stať sa úspešným a hlavne nechcel byť ako jeho otec – alkoholik. Mladší z klientov mal narušené vzťahy a dôveru s rodinou, dostal do závislosti aj svoju priateľku. Starší klient mal rodinu – ženu, ktorá zo začiatku bola spoluzávislá a kryla ho pred problémami v práci, ktoré ho neskôr dobehli. S manželkou sa rozvedli a stratil aj dôveru svojich detí, ktoré sa s ním dlhý čas nechceli stretávať. Obaja na závislosť zostali sami. Spája ich aj liečebňa – Predná hora, aj niekoľkonásobné pokusy o resocializáciu. Obaja sú v súčasnosti v Domove Nádeje už

viac ako rok. Podľa ich slov je ich odvykanie na dobrej ceste. Pri počúvaní ich príbehov som si spomenula na mojich priateľov alebo rodinných známych, ktorí sa môžu rýchlo dostať na hranicu, kedy sa z príležitostného pitia alkoholu môže stať závislosť. Človek, ktorý sa dostane do takýchto problémov, často netrpí sám – trpí aj jeho okolie. Myslím, že najbolestivejšie uvedomenie klientov prišlo pri zistení ako závislosť ničí rodiny, vzťahy, priateľstvá, zdravie a psychickú pohodu všetkých, ktorí im sú nablízku a snažia sa pomôcť. Závislým sa môže stať ktokoľvek, ak sa dostane do zložitej životnej situácie alebo stratí kontrolu nad sebou a svojím životom“ (Sára Jedináková).

„Diskusia so sociálnym pracovníkom bola taktiež veľmi prínosná. Vysvetlil nám, aké dôležité je pristupovať k závislým klientom bez predsudkov, s rešpektom a empatiou. Poukázal na to, že zmena je dlhodobý proces, ktorý si vyžaduje trpezlivosť, dôveru a

spoluprácu. Zaujalo ma, že sociálny pracovník musí byť nielen odborníkom, ale aj človekom s pevnými hodnotami, ktorý dokáže klienta sprevádzať, no zároveň si zachovať profesionálne hranice. Táto časť diskusie mi pomohla lepšie pochopiť náročnosť sociálnej práce s touto cieľovou skupinou a zároveň vo mne posilnila úctu k tejto profesii“ (Kamila Vlasáková).

Ostatný pohľad, ktorý holisticky uzatvára reflexie, prináša študentka Veronika Kokošková so slovami: *„Celkovo hodnotím túto skúsenosť ako veľmi obohacujúcu. Poskytla mi nový pohľad na problematiku závislosti, ukázala mi význam spolupráce medzi odborníkmi, rodinou a komunitou a zároveň ma motivovala premýšľať o tom, ako by som sama v budúcnosti mohla prispieť k podpore ľudí, ktorí sa ocitli v podobnej situácii. Páčilo sa mi, že som mala možnosť otvorene hovoriť o tejto téme, počúvať reálne skúsenosti a učiť sa z nich. Vnímam to ako príležitosť, ktorá ma posunula ďalej a vzbudila vo mne záujem vzdelávať sa viac v tejto oblasti. Do budúcnosti by som sa rada venovala práve práci so závislými klientmi, pretože verím, že ide o oblasť, kde môžem skutočne pomôcť a zároveň sa osobnostne aj profesijne rozvíjať“.*

Mgr. Lívia Pastrnáková, PhD.

Inštitút edukológie a sociálnej práce
Filozofická fakulta
Prešovská univerzita v Prešove